



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **DAVO CAR, s.r.o.**, IČO 27934799
sídlem U tvrze 669/40b, 108 00 Praha 10
zastoupena advokátem Mgr. Martinem Hejzlarem
sídlem Mezibranská 1579/4, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 1039/32, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2020 č. j. MPO 16496/2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil výrok III. rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru živnostenského a občanskoprávního (dále též „*prvostupňový orgán*“) ze dne 16. 1. 2020 č. j. MHMP 53799/2020, jímž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, ve zbytku rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil.
2. Rozhodnutím prvostupňového orgánu byla žalobkyně uznána vinnou přestupkem, že dne 21. 1. 2018 zadala reklamu vozidla „*Renault Laguna 2,0 DCI Bose Edition, 1. majitel, stav tachometru: 141 700 km, výkon: 110 kW*“ zveřejněnou v roce 2018 na webovém portále <https://davocar.cz/nabidka-aut/renault-laguna-2-0-dci-bose-edition-1-majitel-19223> s věcně nesprávným údajem „*výkon: 110 kW*“, neboť výkon byl 96 kW. Jako zadavatel reklamy tím

porušila § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o reklamě“) [zakazuje se reklama, která je nekalou obchodní praktikou podle zvláštního právního předpisu (§ 4 odst. 1, 3 a § 5 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, dále též „zákon o ochraně spotřebitele“)]. Naplnila tak skutkovou podstatu přestupku podle § 8a odst. 2 písm. b) zákona o reklamě, za což byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 15 000 Kč podle § 8a odst. 6 písm. c) zákona o reklamě.

3. Proti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů brojí žalobkyně podanou žalobou. Vznesené námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů.
4. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že vynaložila veškeré úsilí, aby dodržela povinnosti podle zákona o ochraně spotřebitele, zákona o reklamě a občanského zákoníku. Nedošlo tudíž k naplnění materiálního znaku předmětné skutkové podstaty správního deliktu.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně uvádí, že nebyly správně posouzeny důkazy a skutková zjištění. Z listinných důkazů kupujícího, který byl oznamovatelem podnětu, vyplývá, že vozidlo v době prodeje mělo vyšší výkon než 96 kW. Informace o skutečném výkonu vozidla 110kW byla zřejmá z dokladů předaných kupujícímu při prodeji vozidla - certifikátu a servisní knížky, a též z odborného zjištění a provedeného měření. Žalobkyně má povinnost inzerovat vozidlo v souladu s jeho skutečným stavem, nikoli s „knižním údajem“. Napadené rozhodnutí odkazuje toliko na listiny s výkonem motoru 96 kW, přitom jeho skutečný výkon je uveden v protokolu o měřeném výkonu předloženém oznamovatelem a v době prodeje může být zjištěn pouze souhrnem nepřímých důkazů. Zpětně jej nelze zjistit, s provozovaným motorem bylo manipulováno. Podle protokolu doloženého oznamovatelem o měření motoru ze dne 27. 8. 2018 výstup měření sice odpovídá průměrné hodnotě výkonu motoru ve výši 110 kW, ale není zřejmé, jakým způsobem a za jakých podmínek byl výkon motoru společností ATX-DXNO LTD. měřen. Oznamovatel do spisu též doložil, že dne 14. 9. 2018 si nechal přeprogramovat jednotku vstřikování motoru vozidla ze 110 kW na nižší výkon motoru 96 kW. Z těchto důkazů vyplývá, že výkon vozidla při prodeji nebyl 96 kW, nýbrž 110 kW, jak bylo inzerováno. Žalobkyně se proto uvedením pravdivého údaje nemohla dopustit společensky škodlivého jednání. Bez technického odborného zjištění, znaleckého posudku, či odborného vyjádření, nelze hodnoty výkonu motoru zjistit. Oznamovatel přehráním jednotky motoru znemožnil řádné objasnění věci. Z jeho jednání vyplývá, že žalobkyně uváděla v inzerci pravdivý údaj, oznamovatele to nemohlo poškodit, když si následně nechal výkon motoru snížit. Cena vozidla se odvíjí také od výkonu motoru, nedošlo tedy k tomu, že by žalobkyně inzerovala vozidlo s vyšším výkonem motoru za účelem klamání spotřebitele. Byl to oznamovatel, kdo výkon motoru cíleně snížil. Ze strany žalobkyně se nejednalo o nekalou obchodní praktikou podle § 4 a § 5 zákona o ochraně spotřebitele, ani o rozpor s požadavky odborné péče, a ani o narušení ekonomického chování spotřebitele. Jednání žalobkyně nebylo klamavou obchodní praktikou, reklama obsahovala věcně správnou informaci a byla pravdivá. Skutek kladený za vinu tudíž není společensky škodlivý protiprávní čin a nevykazuje znaky podle § 4 a § 5 zákona o ochraně spotřebitele, či není přestupkem, resp. se vůbec nestal.
6. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně poukazuje na porušení zásady *in dubio pro reo*. Důkazy v řízení byly interpretovány pro vinu žalobkyně, pominuty byly ty, které dokládají

nevinu. Přestupkové řízení mělo být proto zastaveno. Správní orgány porušily i zásadu vyhledávací, neboť nepostupovaly tak, aby objektivně zjistily skutečný stav věci. Pokud měly za to, že skutečný výkon motoru v době prodeje již nelze spolehlivě zjistit, měly podle zásady *in dubio pro reo* žalobkyni obvinění z přestupku zprostit.

7. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně upozorňuje, že napadená rozhodnutí jsou podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) nesrozumitelná a nedostatečně odůvodněna, proto nepřezkoumatelná. Skutkový stav, který správní orgány vzaly za základ rozhodnutí, je podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v rozporu s obsahem spisového materiálu, předloženými důkazy a tvrzeními účastníků.
8. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že v dané věci skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Porušení zákona bylo prokázáno, za přestupek podle zákona o reklamě byla žalobkyni uložena sankce. Tvrzení žalobkyně je třeba odmítnout, žalobkyni nic nebránilo, aby v inzerci uvedla, že podle technického průkazu má motor vozidla výkon 96 kW. Pro naplnění předmětné skutkové podstaty přestupku není rozhodné zjištění skutečného výkonu motoru vozidla v době zadání reklamy či prodeje vozidla, nýbrž zjištění, že inzerovaná reklama obsahovala údaj, který neodpovídal technickým údajům v dokladech vozidla. Podle žalovaného je rozhodný stav v době, kdy byla zadána reklama, na níž reagoval oznamovatel koupením vozidla, a stav v době prodeje vozidla. Podle tohoto stavu a podle v té době doložených dokladů k vozidlu byl uveden výkon motoru 96 kW, nikoliv 110 kW. Pokud by vozidlo mělo v době inzerované reklamy vyšší výkon motoru, musela by být taková skutečnost prokázána certifikátem změny výkonu motoru a zapsána v technickém průkazu vozidla. V řízení před prvostupňovým orgánem nebyla prokázána změna výkonu motoru, správnímu orgánu nebyl předložen certifikát změny výkonu motoru z 96 kW na 110 kW a o případné změně výkonu motoru nebyl proveden ani zápis v technickém průkazu vozidla. Tvrzení žalobkyně, že nelze skutečný výkon motoru zpětně zjistit, je nepodstatné, s ohledem na technické parametry. Podle žalovaného nelze vycházet z protokolu ze dne 27. 8. 2018 o měření výkonu motoru, ke koupi vozidla došlo v dubnu 2018 a k zadání inzerce dříve. Správní orgány posuzovaly reklamu na předmětné vozidlo podle dokladů ke dni platnosti uvedené reklamy. K naplnění znaků skutkové podstaty nekalé obchodní praktiky podle zákona o ochraně spotřebitele došlo ze strany žalobkyně zadáním věcně nesprávného údaje v reklamní inzerci o výkonu motoru 110 kW. V projednávané záležitosti byl zjištěn skutečný stav věci, přičemž je dána objektivní odpovědnost žalobkyně za spáchání zjištěného přestupku.
9. Žalobkyně v replice setrvala na své žalobní argumentaci.
10. Žalovaný v duplice odkázal na své předchozí vyjádření k žalobě.
11. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem souhlasila a žalovaný se ve lhůtě stanovené soudem k takovému vyřízení věci nevyjádřil, souhlasil proto konkludentně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
12. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:

13. Dne 5. 6. 2019 byl prvostupňovému orgánu doručen podnět oznamovatele, že dne 9. 4. 2018 koupil u žalobkyně vozidlo Renault Laguna 2,0 DCI Bose Edition, VIN: X (dále též „vozidlo“). Podle reklamy a prodejních dokladů mělo mít výkon motoru 110 kW, ale podle technického průkazu a vyjádření zástupce Renault pro ČR to bylo však 96 kW. K podnětu oznamovatel připojil kopii webových stránek <https://davocar.cz/nabidka-aut/renault-laguna-2-0-dci-bose-edition-1-majitel-14302> ze dne 9. 4. 2018 s inzerovaným motorem 110 kW. Dále oznamovatel připojil kopii reklamačního protokolu č. RP170118, že dne 12. 5. 2018 reklamoval vozidlo, mimo jiné i proto, že v technickém průkazu má uveden jiný výkon motoru. Žalobkyně reklamaci zamítla s tím, že *„na vozidle v den prodeje byl výkon 110KW jak bylo inzerováno a prezentováno na prodejní vývěsce. Výkon v technickém průkazu byl v den prodeje 96 KW s tím byl kupující seznámen při prodeji vozidla, kdy měl k dispozici inzerci a prezentaci vozidla a technický průkaz od vozidla.“* Dále byly připojeny do přílohy doklady k technickému stavu vozidla.
14. Dne 10. 6. 2019 prvostupňový orgán vyzval žalobkyni k podání vysvětlení.
15. Na výzvu žalobkyně reagovala sdělením ze dne 24. 6. 2019, v něm uvedla, že reklamu zadala. Připojila kopii webových stránek s inzercí na vozidlo zveřejněnou na webu <https://davocar.cz/nabidka-aut/renault-laguna-2-0-dci-bose-edition-1-majitel-19223> s výkonem motoru 110 kW, protokol o technické prohlídce vozidla ze dne 1. 2. 2018, technickou historii vozidla ze dne 20. 12. 2017, doklad č. 1EFP332 ze dne 19. 11. 2012 k vozidlu s výkonem motoru 96 kW, a kopii certifikátu ze dne 30. 10. 2012, s výkonem motoru 96 kW.
16. Dne 29. 7. 2019 oznamovatel doložil prvostupňovému orgánu protokol o měření výkonu motoru vozidla ze dne 27. 8. 2018 s výsledkem měření 118,7 kW a doklad vystavený Renault ze dne 14. 9. 2018, že došlo k přeprogramování vstřikovací jednotky.
17. Dne 16. 9. 2019 žalobkyně k předchozí výzvě prvostupňovému orgánu uvedla, že reklamu na vozidlo zadala dne 21. 1. 2018.
18. Dne 17. 9. 2019 prvostupňový orgán oznámil žalobkyni zahájení řízení ve věci přestupku podle § 8a odst. 2 písm. b) zákona o reklamě, kterého se měla dopustit jako zadavatel reklamy na vozidlo. Oznámení bylo žalobkyni doručeno dne 18. 9. 2019.
19. Dne 16. 10. 2019 prvostupňovému orgánu byl doručen od oznamovatele protokol o technické prohlídce vozidla ze dne 1. 2. 2018, kupní smlouva na vozidlo ze dne 9. 4. 2018, certifikát k vozidlu ze dne 30. 10. 2012, faktura č. SAG18/000182 ze dne 9. 1. 2018 (podle ní žalobkyně koupila vozidlo od společnosti ALD Automotive s výkonem motoru 96 kW, a belgický doklad č. 1EFP332 ze dne 19. 11. 2012 s výkonem motoru 96 kW).
20. Dne 11. 11. 2019 prvostupňovému orgánu byla doručena od oznamovatele kopie (špatně čitelná) osvědčení o registraci vozidla (technický průkaz) č. UI 432308 ze dne 23. 4. 2018 s výkonem motoru 96 kW.
21. Rozhodnutím prvostupňového orgánu (ze dne 16. 1. 2020 č. j. MHMP 53799/2020) byla žalobkyně jako obviněná uznána vinnou z přestupku podle § 8a odst. 2 písm. b) zákona o reklamě, kterého se dopustila tím, že dne 21. 1. 2018 zadala reklamu vozidla „*Renault Laguna 2,0 DCI Bose Edition, 1. majitel, stav tachometru: 141 700 km, výkon: 110 kW*“ zveřejněnou v roce 2018 na webovém portále <https://davocar.cz/nabidka-aut/renault-laguna-2-0-dci-bose-edition-1-majitel-19223> s věcně nesprávným údajem „*výkon: 110 kW*“. Za přestupek jí byla uložena pokuta 15 000 Kč. V odůvodnění prvostupňový orgán

konstatoval, že na uvedených webových stránkách byla inzerována věcně nesprávná reklama vozidla s výkonem motoru 110 kW. Obviněná koupila vozidlo v Belgii podle faktury ze dne 9. 1. 2018, na ní byl uveden výkon motoru 96 kW. Obviněná dne 21. 1. 2018 zadala jeho reklamu na webový portál s věcně nesprávným výkonem motoru 110 kW. Správnímu orgánu byl předložen technický průkaz, ve kterém je uveden maximální výkon motoru 96 kW. Tento výkon motoru byl rovněž uveden v nabývacích dokumentech z Belgie, a to dokladu č. 1 EFP332 ze dne 19. 11. 2012 a certifikátu ze dne 30. 10. 2012. Zadáním věcně nesprávného údaje o výkonu motoru vozidla 110 kW v reklamní inzerci považuje správní orgán za prokázané, že obviněná svým jednáním naplnila znaky skutkové podstaty nekalé obchodní praktiky podle § 4 odst. 1, 3 a § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Při posuzování správnosti údajů v reklamě vycházel prvostupňový orgán z dokladů ke dni zakoupení automobilu oznamovatelem podnětu (ke dni 9. 4. 2018), v nichž je uveden výkon motoru 96 kW. Prvostupňový orgán nemohl přihlídnout k údajům o výkonu motoru, které byly naměřeny po 4 měsících od zakoupení automobilu. Při posuzování věci vycházel z dokladů založených ve spisu, z technického průkazu k vozidlu, kde byl zapsán maximální výkon motoru 96 kW a není v něm uvedena žádná změna výkonu motoru. Takový doklad nebyl předložen. V daném případě se jednalo o reklamní sdělení směřující k podpoře podnikatelské činnosti obviněné. Obviněná jako zadavatel reklamy se dopustila porušení zákazu reklamy v § 2 odst. 1 písm. b) zákona o reklamě, která je nekalou obchodní praktikou podle § 4 odst. 1 a 3 a § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Zákazník měl v tomto případě informace poskytnuté obviněnou v příslušné inzerci, že v nabídce je ke koupi vozidlo s výkonem motoru 110 kW a byl přesvědčen, že tato informace je pravdivá. Od obviněné se očekávala náležitá odborná péče, odpovídající poctivým obchodním praktikám. Podle inzerce spotřebitel učinil i obchodní rozhodnutí a vozidlo koupil. Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně odvoláním, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

22. Napadeným rozhodnutím (ze dne 29. 5. 2020 č. j. MPO 16496/2020) žalovaný změnil výrok III. prvostupňového rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení (neuložil žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč), ve zbytku rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že argumentaci obviněné založenou na tom, že obviněná chtěla inzerovat skutečný výkon motoru, aby zabránila klamání potenciálních zákazníků knižním údajem 96 kW, je třeba odmítnout. Obviněné nic nebránilo, aby v rámci předmětné inzerce zároveň uvedla, že podle technického průkazu je výkon motoru 96 kW. Při prodeji jakéhokoli zboží a obzvláště při vytváření reklamy k němu, je povinností prodejce sdělovat spotřebiteli vždy pravdivé a komplexní údaje. Jelikož tak obviněná neučinila, chtěla inzerované vozidlo, které mělo podle technických parametrů nižší výkon motoru, nabízet výhodněji k prodeji jako vozidlo s vyšším výkonem motoru. O *knižním údaji* přitom obviněná věděla, což dokládá např. reklamační protokol ze dne 28. 5. 2018. Pro naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku není rozhodné zjištění skutečného výkonu motoru vozidla v době zadání reklamy či prodeje vozidla, nýbrž zjištění, jak byla reklama na předmětné vozidlo inzerována. V daném případě to je zjištění, že inzerovaná reklama prokazatelně obsahovala údaj, který neodpovídal technickým (knižním) údajům v dokladech k vozidlu. V tomto směru se jednalo o údaj nepravdivý. Není přitom rozhodné, zda oznamovatel, který vozidlo koupil, byl na tuto skutečnost v době prodeje ze strany obviněné výslovně upozorněn. Oznamovatel na uveřejněnou reklamu s nepravdivým údajem reagoval. Za nekalou obchodní praktiku je považováno takové jednání podnikatele, jehož podstatou je

jeho snaha negativně ovlivnit ekonomické chování spotřebitele, jeho rozhodování o obchodní transakci v nejširším slova smyslu. Pokud by vozidlo v době inzerované reklamy mělo vyšší výkon motoru, musela by být taková skutečnost prokázána certifikátem změny výkonu motoru. Taková změna by musela být zapsána v technickém průkazu vozidla. Vozidlo s nezapsanou úpravou změny výkonu motoru v technickém průkazu (tj. nelegální změnou) není způsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Nelze souhlasit s tvrzením obviněné, že nebyla oprávněna inzerovat vozidlo s výkonem motoru 96 kW, že vozidlo má výkon vyšší, a proto musela v inzerci uvést výkon 110 kW. V řízení před prvostupňovým orgánem nebyla změna výkonu motoru prokázána. K námitce obviněné, že oznamovatel doložil správnímu orgánu protokol ze dne 27. 8. 2018 o měření výkonu motoru a výstup z měření neodpovídá hodnotám 96 kW, ale odpovídá průměrné hodnotě ve výši 110 kW, žalovaný uvedl, že nelze vycházet z údajů o výkonu motoru, které byly naměřeny v srpnu 2018, když ke koupi vozidla na základě inzerované reklamy došlo o 4 měsíce dříve a k zadání inzerce vozidla ještě předtím. K tvrzení obviněné, že oznamovatel do spisu založil, že si dne 14. 9. 2018 nechal přeprogramovat jednotku vstřikování motoru vozidla, a tím si nechal upravit zvýšený výkon motoru 110 kW na nižší výkon motoru 96 kW, žalovaný uvedl, že prvostupňový orgán posuzoval reklamu na předmětné vozidlo podle dokladů ke dni platnosti reklamy.

23. Soud vycházel z následující právní úpravy v rozhodném znění:
24. Podle § 1 odst. 2 zákona o reklamě *reklamou se rozumí oznámení, předvedení či jiná prezentace šířené zejména komunikačními médii, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti, zejména podporu spotřeby nebo prodeje zboží, výstavby, pronájmu nebo prodeje nemovitostí, prodeje nebo využití práv nebo závazků, podporu poskytování služeb, propagaci ochranné známky, 1a pokud není dále stanoveno jinak.*
25. Podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o reklamě *zakazuje se reklama, která je nekalou obchodní praktikou podle zvláštního právního předpisu; za takovou reklamu se nepovažuje umístění produktu v audiovizuálním díle nebo jiném zvukově obrazovém záznamu, splňuje-li podmínky stanovené jiným právním předpisem.*
26. Podle § 8a odst. 2 písm. b) zákona o reklamě *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako zadavatel dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 2 odst. 1 písm. b) zadá reklamu, která je nekalou obchodní praktikou.*
27. Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele *obchodní praktika je nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejím působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Je-li obchodní praktika zaměřena na určitou skupinu spotřebitelů, posuzuje se podle průměrného člena této skupiny.*
28. Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele *nekalou obchodní praktikou se rozumí zejména klamavé konání podle § 5 nebo klamavé opomenutí podle § 5a a agresivní obchodní praktika podle § 5b. Obchodní praktiky, které se považují za nekalé za všech okolností, jsou uvedeny v příloze č. 1 a 2 tohoto zákona.*
29. Podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele *obchodní praktika se považuje za klamavou, pokud obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.*

30. Nejprve se městský soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobkyně vznesla ve *čtvrtém žalobním bodu*. Žalobkyně zde namítá, že napadená rozhodnutí jsou nesrozumitelná a nedostatečně odůvodněná. Pokud by námitka byla důvodná, bránila by takováto vada věcnému posouzení napadeného rozhodnutí.
31. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994 č. j. 6 A 63/93-22).
32. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
33. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí prvostupňového orgánu i napadené rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu tak mohl zhojit žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnost je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
34. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je

následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná. Žalobkyně se v podané žalobě omezila pouze na obecnou argumentaci o nesrozumitelnosti a nedostatečném odůvodnění napadených rozhodnutí, aniž by uvedla, v jakých konkrétních skutečnostech tyto vady rozhodnutí spatřuje. Takto zvolená obecná argumentace žalobkyně předurčuje i rozsah vypořádání soudem. Soud v daném případě shledal napadená rozhodnutí srozumitelná a řádně odůvodněná. Žalovaný uvedl též řešení otázky, která byla předmětem řízení. Podle soudu napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti stanovené § 68 odst. 2 správního řádu. Totéž lze vztáhnout na rozhodnutí prvostupňového orgánu. V jeho výrokové části jsou uvedena zákonná ustanovení, na jejich základě byla žalobkyni uložena pokuta za spáchání přestupku. S námitkou žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí se soud neztotožnil. Čtvrtý žalobní bod není v této části důvodný.

35. Zbylou část čtvrtého žalobního bodu, v němž žalobkyně namítá, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ rozhodnutí, je v rozporu se spisovým materiálem, soud vypořádá ve druhém žalobním bodu, který s ním věcně souvisí.
36. *Ke druhému žalobnímu bodu* soud úvodem připomíná, že žalobkyni bylo kladeno za vinu, že dne 21. 1. 2018 zadala reklamu vozidla „Renault Laguna 2,0 DCI Bose Edition, 1. majitel, stav tachometru: 141 700 km, výkon: 110 kW“ zveřejněnou v roce 2018 na webovém portále <https://davocar.cz/nabidka-aut/renault-laguna-2-0-dci-bose-edition-1-majitel-19223> s věcně nesprávným údajem „výkon: 110 kW“. Žalovaný, resp. prvostupňový orgán, v popsáném jednání shledal porušení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o reklamě, jímž se zakazuje reklama, která je nekalou obchodní praktikou podle zákona o ochraně spotřebitele. V řízení není mezi účastníky sporné, že žalobkyně předmětnou reklamu dne 21. 1. 2018 zadala. Žalobkyně však namítá, že její jednání nelze považovat za klamavou obchodní praktiku, neboť zveřejněná reklama neobsahovala věcně nesprávnou informaci. Podle žalobkyně byl výkon motoru 110 kW údajem správným, neboť se jednalo o skutečný výkon motoru, údaj 96 kW byl toliko „knižním“. Žalobkyně uvádí, že žalovaný v tomto ohledu nesprávně posoudil důkazy a skutková zjištění a že zjištěný skutkový stav nemá oporu ve správním spisu. Žalobkyně má za to, že se nedopustila přestupku podle § 8a odst. 2 písm. b) zákona o reklamě.
37. Podle § 8a odst. 2 písm. b) zákona o reklamě se dopustí přestupku právnická nebo podnikající fyzická osoba jako zadavatel tím, že v rozporu s § 2 odst. 1 písm. b) téhož zákona zadá reklamu, která je nekalou obchodní praktikou. Ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o reklamě zakazuje reklamu, která je nekalou obchodní praktikou, vymezení nekalé obchodní praktiky však nechává na zvláštním zákonu. Tímto speciálním právním předpisem je zákon o ochraně spotřebitele, který nekalou obchodní praktiku definuje v ustanovení § 4 odst. 1 jako praktiku, která je v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejímu působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. V odstavci 3 téhož ustanovení se dodává, že nekalou obchodní praktikou se rozumí zejména klamavé konání podle § 5 nebo klamavé opomenutí podle § 5a a agresivní obchodní praktika podle § 5b. Klamavým konáním se pak ve smyslu § 5 odst. 1 rozumí obchodní praktika, která obsahuje věcně nesprávnou informaci a je tedy nepravdivá, což vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Stručně řečeno, k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 8a odst. 2 písm. b) zákona o reklamě dojde také tehdy, pokud zadavatel reklamy poruší zákaz reklamy, která je

nekalou obchodní praktikou tím, že při inzerci zboží uvede nepravdivý údaj. V souzené věci je otázkou sporu, zda údaj uvedený žalobkyní v reklamě zadané dne 21. 1. 2018 o výkonu motoru vozidla v hodnotě 110 kW byl klamavý, resp. nepravdivý.

38. Soud z rozhodnutí prvostupňového orgánu ověřil, že vytýkané jednání žalobkyně je v něm podrobně popsáno na str. 2 - 6. Prvostupňový orgán vyšel z podkladů shromážděných v průběhu správního řízení, doložených oznamovatelem i žalobkyní. Prvostupňový orgán žalobkyni např. vyzval dne 10. 6. 2019 k poskytnutí dokladů vztahujících se k výkonu vozidla, tj. certifikátu „CAR-PASS“, technického průkazu, zápisu z technické kontroly pořízeného před prodejem vozidla, kupní smlouvu a reklamu vozidla. Žalobkyně z tohoto podnětu prvostupňovému orgánu předložila kopii webových stránek obsahující reklamu na vozidlo, protokol o technické prohlídce vozidla ze dne 1. 2. 2018, technickou historii vozidla ze dne 19. 11. 2012, doklad č. 1EFP332 ze dne 19. 11. 2012 k vozidlu a kopii certifikátu k vozidlu ze dne 30. 10. 2012. Oznamovatel podnětu prvostupňovému orgánu doložil kupní smlouvu ze dne 9. 4. 2018, certifikát k vozidlu ze dne 30. 10. 2012, fakturu č. SAG18/000182 ze dne 9. 1. 2018, doklad č. 1EFP332 ze dne 19. 11. 2012 a technický průkaz k vozidlu. Tyto zmiňované doklady jsou založeny ve správním spisu.
39. Prvostupňový orgán na str. 3 rozhodnutí uvedl, že „[o]bviněná zakoupila vozidlo „Renault Laguna“ v Belgii dle faktury ze dne 9.1.2018. Na této faktuře byl uveden výkon motoru 96 kW. Obviněná ihned po zakoupení vozidla zadala dne 21.1.2018 jeho reklamní nabídku na webový portál, avšak s věcně nesprávným údajem o výkonu motoru 110 kW. Pisatel, ovlivněn reklamou, zakoupil dne 9.4.2018 posuzovaný automobil. Orgánu dozoru byl předložen technický průkaz k vozidlu č. UL 432308, ze dne 23.8.2018, ve kterém je uveden maximální výkon motoru 96 kW. Tento výkon motoru byl rovněž uveden v nabývacích dokumentech z Belgie, a to dokladu č.1 EFP332, ze dne 19.11.2012 a certifikátu ze dne 30.10.2012.“ Žalovaný se ztotožnil s prvostupňovým orgánem ohledně posouzení skutkového stavu, jak vyplývá ze str. 7 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že podle doložených dokladů byl výkon motoru vozidla 96 kW, nikoliv 110 kW.
40. Soud konstatuje, že správními orgány popsáný skutkový stav má oporu ve správním spisu, jeho součástí jsou listiny, na které správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí odkazují. Soud ověřil, že ze shora zmiňovaných podkladů (faktura SAG18/000182 ze dne 9. 1. 2018, technický průkaz k vozidlu, doklad č. 1EFP332 ze dne 19. 11. 2012 a certifikát ze dne 30. 10. 2012) nevyplývá jiný údaj o výkonu motoru, než 96 kW. Listinné důkazy doložené v průběhu správního řízení obsahují toliko údaj o výkonu motoru vozidla 96 kW. Tvrzení, že z listinných důkazů vyplývá, že vozidlo mělo výkon motoru v době prodeje vyšší než 96 kW, není podpořeno žádným důkazním prostředkem žalobkyně, která ani nedoložila, co jí v takovém doložení bránilo. Ostatně žalobkyně údaj o výkon motoru 96 kW považuje za *knižní*, nikoli skutečný. Tento údaj je zapsán v technickém průkazu vozidla, žádná změna ohledně uvedeného údaje ani soudu doložena nebyla (certifikát o změně výkonu motoru).
41. Soud uvádí, že bylo povinností žalobkyně uvést ve zveřejněné reklamě pravdivé údaje o vozidlu. Za pravdivé údaje o vozidlu je přitom nutno považovat údaje uvedené v platných dokladech k vozidlu ke dni zadání reklamy. Z dokladů založených ve správním spisu (faktura SAG18/000182 ze dne 9. 1. 2018, technický průkaz k vozidlu č. X ze dne 23. 4. 2018, doklad č. 1EFP332 ze dne 19. 11. 2012 a certifikát ze dne 30. 10. 2012) přitom vyplývá, že výkon motoru vozidla činil v době zadání reklamy 96 kW. Této skutečnosti si ostatně byla vědoma sama žalobkyně, jak vyplývá z výše zmiňovaného reklamačního

protokolu č. RP170118. Ačkoli žalobkyně si byla vědoma, že vozidlo má podle platných dokladů výkon motoru 96 kW, přesto evidentně za účelem výhodnějšího prodeje inzerovala u vozidla výkon vyšší. Tvrzení, že výkon motoru v době zadání reklamy činil 110 kW, nedoložila žalobkyně žádnými důkazy. Pokud by mělo vozidlo v době inzerce skutečně výkon motoru vyšší, než vyplývá ze shora uvedených dokladů, musel by být takový výkon zaznamenán v certifikátu o změně výkonu motoru a v technickém průkazu vozidla. Vozidlo s nezapsanou úpravou změny výkonu motoru v technickém průkazu, tj. nelegální změnou, je totiž vozidlem, které není způsobilé k provozu na pozemních komunikacích [viz zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a vyhláška Ministerstva dopravy č. 211/2018 Sb., o technických prohlídkách vozidel]. Jak vyplývá z doloženého technického průkazu k vozidlu, žádná změna výkonu motoru v něm zapsána ke dni jeho prodeje oznamovateli nebyla.

42. Odkazuje-li se žalobkyně na výsledek měření výkonu vozidla ze dne 27. 8. 2018, který doložil oznamovatel, podle kterého výkon motoru byl 118,7 kW, je třeba uvést, že se jedná o měření provedené o více jak sedm měsíců později, než byla zadána předmětná reklama, a více jak čtyři měsíce poté, co došlo k prodeji vozidla. Stalo se tak poté, co reklama přestala být aktuální. Z takového měření nelze při posouzení skutkového stavu vycházet. Pro věc je podstatné zjištění stavu vozidla v době, kdy byla zveřejněna předmětná reklama. Reklamu žalobkyně zadala dne 21. 1. 2018, jak sama uvedla v podání ze dne 16. 9. 2019. K prodeji vozidla oznamovateli došlo podle kupní smlouvy dne 9. 4. 2018. Reklama byla inzerována s údajem o výkonu vozidla 110 kW, byť podle dokladů k vozidlu z uvedeného období výkon motoru byl 96 kW. Údaj o výkonu motoru 110 kW tvrzený žalobkyní není doložen certifikátem o změně výkonu motoru, ani není zaznamenán v technickém průkazu, jak bylo uvedeno výše. Odkaz žalobkyně na doklad oznamovatele č. 3831867 ze dne 14. 9. 2018, že na vozidle došlo k přeprogramování vstřikovací jednotky, není relevantní, neboť nevypovídá nic o výkonu motoru vozidla v době zveřejnění dotčené reklamy. Rozhodný údaj o výkonu motoru vozidla jednoznačně vyplývá z dokladů k vozidlu shromážděných správními orgány a založených ve spisu, k ověření tohoto údaje nebylo potřeba odborné zjištění či znalecký posudek, jak požadovala žalobkyně.
43. Údaj o výkonu motoru vozidla uvedený žalobkyní v reklamě prokazatelně neodpovídal údajům podle dokladů k vozidlu, které jediné lze považovat za údaje platné a směrodatné. Tím, že žalobkyně v reklamě neuvedla údaj o výkonu motoru vozidla v souladu s platnou dokumentací vztahující se k vozidlu, dopustila se klamavé obchodní praktiky. Takové uvedení věcně nesprávného údaje bylo způsobilé vést spotřebitele (oznamovatele) k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Žalobkyně jako zadavatel reklamy odpovídá za správnost jí uváděných údajů o nabízeném vozidle. Je nutné, aby uváděné údaje prověřovala s odbornou pečlivostí, neboť spotřebitel nemá důvod o pravdivosti jím uváděných skutečností pochybovat. Této povinnosti žalobkyně v daném případě nedostála. Žalobkyně svým jednáním prokazatelně naplnila shora uvedené znaky skutkové podstaty přestupku podle § 8a odst. 2 písm. b) zákona o reklamě.
44. Soud tedy dospěl k závěru, že druhý žalobní bod není důvodný, neboť žalobkyně se svým jednáním dopustila nekalé obchodní praktiky spočívající v uvedení klamavého údaje, čímž spáchala přestupek podle § 8a odst. 2 písm. b) zákona o reklamě. O spáchání

přestupku žalobkyní prokazatelně svědčí skutkový stav zjištěný správními orgány, který má oporu ve správním spisu. Součástí spisového materiálu jsou podklady, z nichž správní orgány při posouzení stavu věci vycházely a na něž odkázaly ve svých rozhodnutích. Důvodnou tak není ani zbylá část čtvrtého žalobního bodu, v ní žalobkyně namítla, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ rozhodnutí, považuje za rozporný se spisovým materiálem.

45. *Ke třetímu žalobnímu bodu* soud uvádí, že neshledal, že by správní orgány porušily zásadu vyšetřovací podle § 3 správního řádu. Ve smyslu této zásady mají být v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjištěny všechny rozhodné okolnosti, tedy i ty, které svědčí ve prospěch účastníka. Tato zásada ve své podstatě zajišťuje, že správními orgány bude skutkový stav zjištěn tak, aby o něm nevznikly důvodné pochybnosti. Soud dospěl k závěru, že v souzené věci této povinnosti správní orgány dostaly. Stěžejní skutková zjištění obsahuje v projednávaném případě do spisu doložená kopie webových stránek obsahující reklamu na vozidlo, faktura o jeho nákupu v zahraničí ze dne 9. 1. 2018, technický průkaz k vozidlu, a nabývací doklady, a to č. 1EFP332 ze dne 19. 11. 2012 a certifikát ze dne 30. 10. 2012. Žalobkyně měla možnost se k uvedeným důkazům vyjádřit a doložit tvrzení, na základě nichž správní orgány by byly povinny vést další šetření. Z podkladů doložených žalobkyní, jakož i dalších podkladů shromážděných správním orgánem, které jsou popsány shora, vyplývá, že výkon motoru vozidla v době zveřejnění předmětné reklamy činil 96 kW. Je nutné připomenout, že zásada vyšetřovací nezbavuje účastníka řízení povinnosti uvést tvrzení na svoji obranu, včetně důkazů, které by mohly toto tvrzení prokazovat.
46. Správním orgánům v souzené věci nevznikly důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Skutková zjištění učinily na základě podkladů shromážděných v průběhu správního řízení, které jsou součástí spisového materiálu, z nich je skutkový stav zjevný. Nebylo namístě tudíž aplikovat ve věci zásadu *in dubio pro reo*, neboť správním orgánům žalobkyně nepředestřela žádné důkazní prostředky, na jejichž základě by v dané věci vyvstaly pochybnosti ohledně výkonu motoru, ve smyslu § 3 správního řádu. Třetí žalobní bod neshledal soud důvodný.
47. *K námitce v prvním žalobním bodu*, že nebyla naplněna materiální stránka deliktu, soud uvádí, že existence materiálního znaku správního deliktu, resp. přestupku, by měla být podmíněna již samotným naplněním znaků formálních (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009 č. j. 5 As 104/2008-45, ze dne 30. 3. 2011 č. j. 1 Afs 14/2011-62). Podle judikatury Nejvyššího správního soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. „V zásadě totiž platí, že materiální stránka správního deliktu je dána již naplněním skutkové podstaty deliktu. Až ve chvíli, kdy je z okolností případů jasné, že existují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání (tedy ve chvíli, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti), musí se intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti zabývat i v odůvodnění“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011 č. j. 1 Afs 14/2011-62). „Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012 č. j. 9 As 34/2012-28). V kontextu výše uvedené judikatury soud konstatuje, že vzhledem

k naplnění formálních znaků přestupku byl naplněn i jeho materiální znak. V průběhu správního řízení nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by vyloučily, resp. snížily společenskou škodlivost přestupku, že by jeho materiální stránka nebyla dána. K tomuto nelze pominout, že žalobkyně existenci jiných relevantních okolností, než které byly známy správním orgánům při jejich rozhodování, ani v podané žalobě nenamítá.

48. K tvrzení žalobkyně, že nebyl naplněn materiální znak přestupku, neboť vynaložila veškeré možné úsilí, aby naplnila své povinnosti vyžadované zákonem o ochraně spotřebitele, zákonem o reklamě a občanským zákoníkem, soud připomíná, že odpovědnost právnické osoby za přestupek je v daném případě odpovědností objektivní, která nevyžaduje formu zavinění. Zákonem nastavená delikt ní odpovědnost právnické osoby je mírněna ust. § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*přestupkový zákon*“), který upravuje tzv. liberační důvod. Ten znamená, že pokud prokáže právnická osoba, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila, odpovědnosti za přestupek se zproští. Je povinností právnické osoby, chce-li být zproštěna odpovědnosti za správní delikt, takové liberační důvody prokázat. V daném případě žalobkyně kromě tvrzení ničeho neprokázala. Žalobkyně přitom netvrdila žádné konkrétní okolnosti, které by zproštění odpovědnosti odůvodnily.
49. Žalobkyně svým jednáním naplnila znaky přestupku podle § 8a odst. 2 písm. b) zákona o reklamě, kterého se dopustila tím, že v rozporu s § 2 odst. 1 písm. b) zadala reklamu, která je nekalou obchodní praktikou podle zákona o ochraně spotřebitele. Existenci společenské škodlivosti coby materiálního znaku nemůže vyloučit obecné tvrzení žalobkyně o vynaložení veškerého možného úsilí k naplnění povinností vyžadované zákonem o ochraně spotřebitele, zákonem o reklamě a občanským zákoníkem. První žalobní bod tak není důvodný.
50. K návrhu na provedení důkazu správním spisem soud dodává, že správním spisem se dokazování neprovádí, nýbrž soud z něj vychází při přezkumu napadeného rozhodnutí. Při jednání o žalobě ve správním soudnictví totiž není obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) považován bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením správního řízení, správní spis je obrazem a výsledkem tohoto správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009 č. j. 9 Afs 8/2008-117).
51. Na základě shora uvedeného soud shledal, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
52. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. února 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu